

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.º
BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 6 rals.
CUBA Y PUERTO RICO, 10.
ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

ELLAS.

No creguis que vagi a parlar de las fillas d' Eva en son periodo jove y flamant. Vaig a parlar de las sogras, aqueixa degeneració de la més bonica meytat del gènere humà.

E' assumpto es vell, gastat; pero no importa, hi ha molt que dir sempre.

La dona que per sa desgracia arriba a tornarse sogra, cambia tant d' aspecte y de naturalesa, que 'l que la veu lo dia avants y la veu després, no la coneix.

Se mostra amorosa, afable y jovial, mentres lo nuvi no passa d' aqui; pero pert la xaveta y 's casa: després... escollta la mèva historia.

Jo era solter y per lo tant, lliure com lo vent que xiula per lo Ensanche; com la riera de 'n Mallà quan plou molt.

Per ma desgracia, una nit vaig anar al ball de màscaras. Aixís no hi hagués anat. Allí la vaig coneixe. Anava disfresada d' Urganda y 's deya Irene.

Ballant una americana m' hi vaig declarar, y ella baixant los ulls y tornantse més vermella que un vitxo, va contestar que per ella estava bè pero que la seva mà...
¿Sabs que vol dir mamá? Vol dir aspirant a sogra.

Aqueixa paraula sempre m' havia fet posar pell de gallina; pero la Irene que s' havia tret la careta al comensar l' americana, m' agradava, ballava bè y... no 's podia demanar més.

Comensà per presentarme a la mamá que va rebre m' ab molta amabilitat y finura, enterantse indirectament de qui era jo, que feya, ab que negociava y veient qu' anava ab bon fi, no 's va oposar a que las visites.

Hasta aqui tot anava bè. Durant mas visitas que s' anavan fent més freqüents cada dia, continuava la mamá tant amable com antes.

S' adormia. Tenia qu' anà a la cuina a donar pressa a la criada per lo sopà ó anava detrás del gatet que jugaba ab las cortinas de l' arcoba.

En fi, jo m' feya creus al veure aquella aspirant a sogra. Fins vaig arribar a creure que lo que diuhien de aquelles, era mentida.

Tant va ser, que vaig perdre l' oremus y m' vaig casar.

¡Casarse!!!

Pero endavant. Ella (la sogra) 's deya Tuyas.

Donya Tuyas los primers dias se portava bè.

Feya com aquests gatets mansos que posan las potetas de vellut com si no tinguessin unglas y si un se descuida las hi clavan a la pell.

Passarem dos mesos ab armonia. Com que 's feya sols la voluntat de donya Tuyas, jo era un sant.

Pero un dia vaig voler recordar que jo era l' amo. Y 's va cambiar la decoració. Ja no era tant bon minyo (per la sogra). Pesava y reptava totes mas paraulas. Me seguia y m' vigilava. Estava mitj' hora fora, y ja surtia massa de casa. Era un calavera que m' permetia l' luxo d' anar a pendre café sense emportarme 'n la dona... y la sogra.

Per evitar crits, fumava resignat cigarros d' estanch,

d' aquells del caixó, triats cinquanta vegadas, perquè la sogra no digués que derrotxava, y apesar de tot, deya que 'l viciot de fumar m' havia de dur per portas.

Si per desgracia estava desganat, deya a la dona.— Si, ja deu haver menjat a fora. Si menjava.—Vamos avuy no l' han convidat.

Si m' arreglava.—Mira:—deya a sa filla—va a veure las conquistas.—Si no m' arreglava.—No 'n fassis cas—li deya—ja han quedat que no 's veurían.

Y lo qu' era pitjor, que s' hi ficava la dona y cada minut hi havia rahons en las que sempre m' emportava la culpa y s' acabavan ab plors y llágrimas de la filla y crits y abalots de la sogra. Agafava 'l sombrero, y tancant de cop la porta las deixava que 's barallessin solas.

Pero en va pensava descansar. Alló era més qu' una mosca de Milan posada darrera l' orella.

Sempre tenia detrás y en totes parts a ma sogra vigilantme parodiand lo soldat dels *Magyars*.

Va ser tal la seva persecució, que vaig arribar a pensar que la portava a sobre y sempre al sortir de casa m' mirava las butxacas especialment l' *infern* del sobretodo qu' era allà hont millor podia estar y l' hi corresponia.

Aixó va durar molt temps: dos anys.

Un dia, (m' agafa pó al recordarme 'n) va atrapar-me dins del quarto, cusintme la criada un botó de l' armilla.

Obra poch a poch. S' acostava de puntetas, pega una bofetada a la criada, trenca 'l fil, m' amenassa y dihent:—Infame, calavera no hu negarás are; apreta las dents, alsa 'l puny, bufa, gira 'ls ulls, vol cridar, cau, y 's desmaya.

Crido a la minyona, ve la dona, portan vinagre. Corran pel metge... pero en ya.

Segons va di 'l metge 's va morir la pobre per que se l' hi havia obert un vas. Devia ser un vas plè de matzinas que van esparramarseli per tot lo cos.

La van enterrar; y vaig tenir 'l cinisme de veure quan posavan la pedra en lo nínxo. De altre manera no hauria quedat tranquil.

Tot sovint (es un dirho a vostres) vaig a veure si s' ha mogut aquesta pedra.

Desde aquell dia respiro ab llibertat y fins dihuen que m' engreixo.

Desde llavors no disputo ab la dona.

Ja 'u diu lo ditxo. Morta la cuca, mort lo veri.

PAU MAGRE.

TOROS.

Corrida del dia 11 de Maig.

Per ser tant primerencas las corridas ¡amigo! 'ls toros eran uns senyors animalassos!... ¡Quin envolum! ¡Que compon lo senyor Fontrodón! Si ell hagués presidit s' hauria mort d' enveja, al veure aquell garbo y sobre tot aquelles testarradas!

Eran per lo primer andalusos y semblavan per lo segon aragonesos.

Pero..... aném per parts.

La plassa estava plena y atapahida com una panotxa: en la sombra hi predominava 'l color negre de las livitas y 'l moviment de la tabola; en lo sol lo color blau de las brusas y la tranquilitat de las castanyas quan se torran. Pochs ventalls, molts bastons, y alguns barrets enlaire.

Surt dalt d' un palco embalat un senyor ab un bigoti de canem, fa moure un mocador, s' obran las portas del canyet y ab més colors que una sanfaina y més galons que una casulla y més antiquelas que un vestit de Mare de Deu, se presenta la quadrilla, ab un maneig, que ni 'l tremolor de un mató de Pedralbes. Tiran la clau, l' agutzil fa un quiebro per evitarse un nyanyo, s' obran las portas del corralet y surt a l' arena un tal *Jaquito*, negre com una sotana nova, ab unas banyas groixudas y obertas com los brassos de una nena enamorada y ab unas camas que semblava talment que 'n tenia una grossa, de tant depressa que las movia. L' hi tiran treize cops de xusso, y ell se menja una arengada y 'n deixa dugas a la brassa. Alguns picadors—no de la bugada—rodolan per terra; y en Lagartijo y en Car-ampla se l' enduhen ensenyantli una capa..... Los toros fan com jo a l' hivern: sempre al darrera de una capa y may puch conseguirla.

Duya tres parells de arrecadas quan en Lagartijo va anar a arreglarli 'ls comptes: sis cops de tabolló y una forquillada fins al maneig... y a la cassola.

Larguito 's deya 'l segon, negre també com una sotana, pero una sotana bruta, bon mosso y de banyas curtas y mal intencionadas. ¡Quin brilló! Si haguessin vist com en menos de un segon enviaba un picador al corraló y se l' hi enduya un caball alsat fins al mitj de la plassa! Quin *baldeyo*! Com ho escombraria si l' haguessin a ca la Ciutat. Va pendre vuit etzevaras, va disoldre tres globulillos y va tirar als picadors de patillas a terra, y no dich de bigotis, perquè no 'n duhen. A n' en Calderón que remolejava. 'l publich va obsequiarlo ab un sarrí de taronjas. Ab dos parells y mitj de pendatxos va trobarlo en Cara-ampla. Inaugura la brega ab 12 passes magnífichs seguits de una punxada a l' os, sis passes més y una de curta, més passes y un'altra a pas de bänderilla: lo toro s' hi ajeu com un empleat a l' oficina, un cop de catxete 'l ressucita y un altre cop de catxete 'l mata, imatge viva de un ministre donant un empleo y una cessantia.

Tercer *Confús*, negre com una confusió: salta dos cops la barrera; pero obligat a jugar juga. L' hi donan vuit palos y no fa més que tirar una bola al forat: l' hi clavan tres parells de llargandaixos, y en Lagartijo, recordant aquell bon temps, quan encare la seva pell no valia trenta mil duros de ganancia cada any, ab quatre passes naturals y un de pit y una a volapeu fins a l' empunyadura, l' envia a can Pistráus. Aplausos, cigarros y barrets. Lo president l' hi dona l' orella, y ell la llessa y 's queda ab lo toro. Jo hauria fet lo mateix.

Lo quart *Guinapos*, també era negre; pero tenia ja alguns cabells blanchs. ¡Pobre gueto! L' hi fan setze caricias y ell las atmet totes: vuida un caball deixantlo a punt de farcir y n' envia dos a cal sastre. En Calderón rodola per terra, com un cartutxo de pessas de dos. L' hi clavan los tres parells de sangoneras y en Car-ampla se 'n desfà, després de molts bolados, de una degolladura.

¡Quin toro 'l quint! Lo quint no matarás diuhen los manaments, y ell desde 'l nom—*Flamench* se deya— fins als fets, y a demostrar que no seguia la lley de Deu. ¡Quin modo de pendre picas! No va contentarse sinó ab dugas dotzenas. ¡Quin modo de tirar picadors en l' ayre y caballs per terra. Los picadors rodavan, las capas los cubrian, *Flamench* no 's cansava may. Fins las banyas se n' hi anavan: era corni-delantero. Va deixar quatre sombras a la plassa y va enviarne quatre més a las calderas del senyor Tobella. Lo senyor Tobella, per si no 'u saben, es un fabricant de ahonos que viu al Hospital. En Lagartijo va clavarni un parell de curtas com un vitxo. ¡Ab quin brillo! ¡Ab quina sandunga! Y després un parell y mitj més molt ben posadas. Per postres va brindar-lo a la senyora Salvini. Tribut del artista a la artista. Quatre passes, quatre cambis de cap, una ben senyalada, dos passes més y una bona. La senyora Salvini estava desprevinguda. Més tart a la nit va rebre en Lagartijo una bateria de botellas de Champagne.

L' últim toro també era negre com lo seu destino. Se n' anava pels alls; pero per aixó 'ls tirava a terra: los uns d' abaix a dalt: aquest al revés: va pendre vuit picas y no d' aygua beneita: va deixar un caball d' aje-drez desmanegat; van adornarli l' esquena ab tres parells de requincallas y en Cara-ampla després de fabricar un garbell a copia de punxadas, va matarlo.... ¿a volapéu? No senyors, de fastich.

Va haberhi tres toros de gracia: dos d' ells semblavan joguinas, y 'l públich no estava per jochs: lo president va ferlos tornar a casa: l' últim va ser de gracia per tothom, menos per l' empresari: era un toro magnífich, un dels millors de la tarde. En Barnés va ensartar la colla del diumenje que vé: al menos es un bon anunci. La mostra era bona.

Vosté, Sr. President, y dispensi: un' altre vegada calculi que un toro de gracia es de més a més, y a toro regulat no l' hi miris l' estatura....

Pel demés la corrida ha sigut de las millors que s' han dat a Barcelona; molta gent, bons toros, bona quadrilla, bon servey....

Y a l' altre no hi faltare
y hi anirà tot Barcelona:
que siga l' enhorabona
mi zeñó D. Juan Barné.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

¡Per Bacco! Adesso che aveva trovato l' huomo approposito per far piacere ai lettori della *Esquella de la Torratxa*, ecco che il proprietario non l' ha voluto accettare. Basso il pretesto che vale di piu un boggio conosciuto che un sabio per conoscere e che voi altri, miei signori, comensati ya a essere acostumati al mio macarrónico linguaggio, non ha permesso che il Sig. Cabrisas facesse la rivista; così comme lui paga, non me resta altro che fermare il asino dove il padrone vole. Io per sortire dil compromiso ho promeso a Cabrisas che farà il mio suplemento per ausencia e infirmitá. Così siamo rimasti tutti contenti e gordis, civé, gordis mi solo.

Molto dovrei escribere si volesse entrare nelle petitesse della opera *Guillermo Tell* che ha statto strenatta nel Liceo ultimamente. Hanno fatto tante rucade i pesci minuti, che si dovessi raccontare tutto, non finirei ni nel giorno dil juicio finale per la sera. Così dunque non vi parleró che degli principale.

Col papiere di *Matilde*, presentosi a nostro publico, per prima volta, la giovinetta Sra. Gini, soprano de voce piccina pero carina, con un stilo di canto che tira un po a escolanetto. Nell aria e nel duo ha statto troppo freschetta. Lei al cridare il suo cicotto per «apagare quel ardore che aveva aceso in sen» doveva sonare il pito con piu valentia, perche il pompiere *Arnoldo* capisse tutto la trascendenza dil accidente, così naturalmente e appena nessuno ne a fatto caso. Gracie ai suoi rafilamenti della cadenza il publico l' a aplaudito al terminare. Nel resto dell' opera, pero, ha caminatto con una insicurezza comme si li facessero male le boune. Si la signorina Gini vol obtener dei triónfi, bisogna che si ricordi che nessuno sorte insegnatto della pancia della sua madre e che studi di piu.

Jemmy, il figlio di *Guillermo* encora che per il suo nome crederete forse era un maschio, non era altro che quella cara... cara... cara Ricci. Ecco un peperetto che non li stá male; senza dubio, e quello che ha cantato meno bugnuoli di tutta la stagione. Ha avutto molta gente che l' anno detto anche con me; ma io credo che di questi ci sono una bona parte che s' anno ingrescato al vedere quel paio di pantorriglie. Que sono di sabbatassi gli huominil! ¡Come si non essistisseno la trampe di cotore flusso!

Arnoldo meglor sembraba un conde di drama di tarde del Odeone che un pastore suizo. Vi assicuro che il direttore di scena dil gran Teatro se li puo pagare qual-sevol calleri, e una belleza comme sa tutto lui. Il signor Sani ha statto nella parte di canto a la stessa altura che nella dil vestito. Ancora che non se li puo enteramente cridare il Cristo perche era un puo amalatto.

Il libertatore, l' huomo immortale, quello che li regalareno un... buff... taci; era affidatto a Moriarni. Ve-

ramente si puo dire che si non avesse statto tanto stanco avrebbe piaciuto di piu. Acentó il duo del atto primo e l' aria dil terzo con sentimento dramático, anche mi pare che nel ultimo pezzo grapetza un po troppo a quella cara... cara... cara, ma percio fu abbastanza aplaudito.

Pero chi ha fatto l' encanto di tutto il publico ha statto *Gester* il governatore. Cantando a gliopi, con quella prrrrrronuncia prrrrrroopiamente cossssi forrrrri; ceunné perrrrrr rrrrrrompere.... l' esssstivale dil publico. Ecco un bufo che mi fa ridere di piu cuando canta in serio che nelle sue parte.

Altro tipo che si puo encoplar col *Gester* e quel turronico che representa a *Rodolfo*. ¡Dio! que voce: credo che canta dintra de un canuto di cagna e poi va vestito l' stesso che un moro di cucina, con botti di guardia civile di caballeria e l' espada di D. Giovanni Tenorio. Signor direttore de scena, ¡per la Madona Santal fatte il piacere di ricordare che l' accione passa in Suiza nel ano 1338.

Il *Rodas*, *Melchital* fa i casamienti nel atto primo que non pare sino che habbia statto qualche volta alguacile d' un Juzgado municipal. Propiamente l' Agustinetto e un *bijou*, l' estesso posa une meze sole n' une sabatte che copre la sua testa colla corona. Anche lui comequel gracioso dil *Yo quiero ser cómico* di Larra, po schiamare *¡Es tan guapo el publico!*

Y Pastori Suizi, Caciatori, Suizi degli altri cantoni, non son mica quelli dil Call ni di Bellafilla, pastorelle damé de Matilde, soldatili, etc., etc., e tutti quanti si portarono benino. La conjura quel pezzo tan culminante, fu esseguito con una delicateza come si no adesso non si aveva sentilo. Anche l' orchestra merita molte lode, in modo che mal grado l' atmósfera che contra di Goula espergisse pel corridoro il trrrremendo moscardone, e chiamato al proscenio a ogni opera ¡¡¡¡¡pare impossibile!!! un giornalista che fa tanto chiasso e che a fatto fare il miracolo de Santo Tomaso a la Sig. Pozzoni, solo che in vece di sangue li ha fatto sutare 500 franchi, non habia ancora suterrrato al Mtro. Goula. Ma pero aspetiam che con il tempo.... succederá l' estesso; certi insecti non ciuparanno che delle artiste che habranno bisogno de certi lodi.

¡Brrrrrrr! ¡Che vento Dio! Non si puo pare nella administratione, ni sul palco scenico, ni nei camerini degli artisti. ¡Brrrrrr! ¡Quin modo di acugarlo tutto! ¡Poveri artisti! ¡Brrrrr! Per questo oggi non voglio dirvi altro, che bisogna, spavilarsi. La settimana ventura sera un'altra cosa.

PEPINO.

LA MODISTA.

De todas las bellas nenass de la terra catalana, sens dupte la modisteta es la que mereix la palma. Ab sa sal encisadora, ab son donayre qu' encanta, de graciosa y aixerida, ha sabat adquirir fama.

Si bé es pobra, ab son enginy sa pobresa molt bé tapa, y entre trossos y retalls vesteix ab gust y elegancia.

Ella s' adorna 's pentina, ella 's renta, 's cus y 's planxa; tot s' ho fa perque per tot té prou delit y prou manya. Fresca y viva en son parlar, lleugereta com la dayna, per tot allá hont ella va atrau del mon las miradas.

¡Miréula com va al treball vinciantse com verda canya, ensenyant son peu bufó y la sabata escotadal!

¡Miréusela ab quin sonris obra sa boca rosada quan algun jove elegant l' acompaña festejantla!

Las paraulas qu' ella diu no son certament paraulas, sino gotetas de mel que que de sa boca s' escapan;

y n' hi ha molts que per tastar aquesta mel desitjada, detrás d' ella plens d' amor segueixen carrers y plassas.

Sens parar passa cusint tota la santa senmana, mes quan lo diumenje ve, salta, riu, bromeja y balla.

No es cap dimoni, com diuhen, ni tampoch es una santa; a voltas sab massa poch, a voltas sab... casi massa.

En son cap hi ha bo y dolent, ideas bonas y malas, porque sa humil condició a n' aques punt l' ha portada.

Mes encara que la sort a un porvenir fosch l' arrastra, alsant son front orgullós jamay en lo llot s' enfanga.

Y á pesar de certas veus que á la modista rebaixan, sempre ha estat, es y será la flor de las catalanas.

C. GUAL.

LO GENERAL.

BALADA.

La nit es fosca; no dorm ni un ánima en tota la vila, las donas preparan desfilas, los baillets fan cartutxos, lo jovent es á las murallas, resan las vellas prop la llar y 'ls ancians permaneixen en consell á la plassa major al voltant d' una foguera.

De tant en tant s' ou lo crit de ¡centinella alerta! que 's vá trasmitint com l' eco y responen altrás veus més fondas: ¡alerta está!

Lo general enemich ha resolt donar l' assalt á la matinada, envia un destacament á reconeixer las avanzadas y entra en sa tenda seguit de son estat major.

En ella un jove pàlit y hermós com un lliri l' es-pera.

—¡Quantas unsas demanas per.... ta traició?—Li pregunta 'l general.

—Cap-respont 'l jove.

—Donchs tu voldrás un grau en nostras filas diu lo gefe estranyat.

—Encara menos. La plassa está mal defensada, jo vos ensenyaré los punts més vulnerables y demá hi entraréu.

—¿Y no puch fer res en favor teu....?

—General... vos salvaréu á ma estimada de la crápula de la soldadesca.

—No vull que un home de cor siga traidor á sa pátria diu lo jefe eternit. No, no vull que ton nom sufrixi una deshonra que no mereix. Jove, torna á la vila y lluita com á bon soldat, jo 't prometo que l' honor de ta estimada no será tacat. T' ho juro baix paraula d' honor.

Ja ha vingut lo dia y ab ell lo combat seguintlo escenas de foch y sanch, destrucció e incendi. L' exercit victoriós ha entrat en la vila.

Lo General sols pensa en cumplir la paraula quan al peu d' una barricada, troba 'l cadáver del jove de la vigilia. Ha mort per sa pátria.

—¿Com coneixer ara á sa estimada? pensa l' noble general aixugantse una llágrima....

Dintre de poch rato la soldadesca desenfrenada, desespera de tal modo que ja no hi veu de rabia.

Es perque son jefe ha dictat un bando, manant fustellar immediatament al que l' infringesca, ja siga soldat ras ó capitá d' alta graduació.

Y 'l bando diu:

«No permeto tocar ni un cabell de una sola dona en tota la vila.»

MIQUELET.

ESQUELLOTS.

Escena electoral:
Un municipal torna de votar y un escombriayre l' hi pregunta:

—D' hont vens Xanxas.

—De dar la bola á un candidato de oposicion.

—La bola?

—Si señor, porque he votado de mentira.

Un' altre:

—¿Que no votas Titó?

—No tinch vot.

—¿No tens vot?

—Ni vot ni botas.

Operacions aritméticas relacionadas ab las elecciones.

Sumar: Quan un empleat del municipi 's queda ab todas las cédulas, qual duenyo diu que no troba.

Restar: Quan un empleat del municipi no passa certas cédulas y se las queda.

Multiplicar: Quan un candidat que té trenta vots surt ab trescents.

Y partir: Queda partir pel mitj lo candidat qu' esperant guanyar una elecció, l' estafan.

Una gacetilla:

«Fue detenida ayer una mujer acusada de haber hurtado varias prendas de ropa en una casa de la calle Condal.»

Un comentari y una consideració:

«Pobre donal Vels' hi aquí 'ls inconvenients que troba un hom quan vol ser persona de prendas.»

A la presó de Mahó no hi ha més que un prés.
Y sobre l' Ajuntament de aquella ciutat lo bisbe hi
hira cada excomunió que canta 'l misteri.
Quina manera de fer quedar malament a un senyor
Bisbe!

La Plassa de Catalunya vá posantse bonica.
A l' un costat un Circo de caballs, que durará tot
l' istiu.
A l' altre costat un gran embalat que durará també
tot l' istiu.
Y tot aixó ho arrenda l' Ajuntament de Barcelona.
Jo, si vol, l' hi prenc lo passeig de la Rambla per
plantarhi cols. Anirém a mitjas.

Los empleats del Ajuntament s' han lluit.
Ells son los que nombran los regidors.
Ells van a votar y 'l públich se retréu.
De manera que 's vá cumplint la profecia de Sant
Vicens Ferrer. Lo mon al invrés.

Los xatos que ván a Sant Mús han acordat anarhi
aquest any sense aparato, a causa de la falta de feynas
y de la miseria que per tot arréu s' observa.
De manera que si l' any passat se figuravan que
aquest any aniriam bé, los xatos, per més que sembli
mentida, s' han quedat ab un pam de nás.

Diumenje passat contra la costum, apenas hi havia
a la porta dels teatros un sol municipal ó un sol guin-
dilla.
Algú 'ls vá veure ocupats en los colegis electorals.
L' ofici t' aquestas obligacions: Vigilar la comedia
y ferla.

Se 'ns diu que hi ha unas pobres donas que escom-
bran los estudis y guanyan no més que un ralet diari.
Y se 'ns assegura que a pesar de reclamar aquest
modest salari, se las fa passar a las pobretas ab panyos
calents.

De manera que si no poden menjar calent no dirán
pas que l' Ajuntament no 'ls hi donga alguna cosa cal-
lenta.

¿Que 's creuen qu' es veritat aixó que diuen de
que aquí a Barcelona hi ha molta miseria?
No 'n oregan una paraula. Tot aixó son excusas.
¿Volen una prova? Aquí vá.
Per conducto del Nunci de Madrit acaba d' enviarse
al Papa la suma de 108.000 rals producte dels dona-
tius recullits pèl diner de Sant Pere en la secretaria de
Cámara del bisbat de Barcelona.
¿De Barcelona, entenen?
Quan vulgan saber si realment hi ha miseria, vagin
a ca 'l Bisbe a preguntarho.

Un industrial de aquí a Barcelona ha inventat un
aparato per fer tremolar lo sonido del clarinet.
Jo crech que la cosa no t' tant mérit com alguns se
pensan.
O sino, agafin un clarinet, ne fán un contribuyent,
l' hi presentan un recaudador.... y si no tremola que
'm pelin.

Han passat molts dias sense paper sellat del sello
octau en los estanchs.
Los que demanan la supressió del paper sellat, ja ten-
nen un governa que comensa.

Las candidaturas patrocinadas per l' actual ajunta-
ment han tingut l' apoyo decidit dels taberners.
De modo que de l' Ajuntament que are ha sortit, al-
guns ne diuen l' Ajuntament de la fuschina.

Al sabater que a Sant Andreu se vá menjar un' unsa
l' hi están instruint una causa criminal per robo.
Jo si fós jutje 'l condemnaria a una pena.
A pendre's una botella de la rua a veure si la res-
tituheix.

Hi ha un instrument que 'n dihuen pedómetro y ser-
veix per medir las horas que un camina.
Una dona celosa, al anarse 'n son marit a una casa
de comers de la qual portava 'ls llibres, y tement que
no fés un' altra cosa, vá posarli de amagat un pedóme-
tro a la butxaca. L' home vá anarse 'n a fer corre las
bolas de un billar, y al tornarse 'n a casa resultava del
pedómetro que havia caminat vuit horas al rededor de
la taula. De aquest modo vá descubrir la manera que
tenia 'l seu marit de portá 'ls llibres.
Aixis al menos ho conta un periódich nort-americá.

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Nostres dolors son sigles: nostres plahers son llamps.
—Lemontey.
L' or se proba per medi del foch; la dona per medi
de l' or; l' home per medi de la dona.—Chillon.
Lo cap de las personas d' alta estatura s' assembla a
las casas; es dir que 'l pis més alt sol ser lo més mal
amoblat.—Bacon.
Bacon debia esser molt nano.—Jo.
Pren per esposa la dona que escullirias per amich si
fos home.—Joubert.
En materia de etimologia las paraulas son com las
campanas; se 'ls fa dir lo que 's vol.—Sarrasin.
Los dolors intensos son muts; no s' espresan més
que ab llágrimas.—Tasso.
Sempre hi haurá que dir cosas novas de las donas
mentres ne quedi una sola sobre la terra.—Boufflers.
No hi ha ganancia més segura que las economias.—
Syrus.
Arrostrar la mort pera viure en l' Historia, es donar
tota la sanch pera una gota de tinta.—Oxentiem.
En amor, qui cura primer es qui surt millor curat.—
La Rochefoucauld.
Es una felis desgracia no tenir fills.—Euripides.
(Seguirá).

QUÈNTOS.

Ha mort Villemessant lo director del Figaro, perió-
dich de Paris tan llegendari com xistós.
Aixó 'ns porta a la memoria un anecdota d' aquell
home, qu' en menos de quinze dias va ferlo popular a
'ls ulls de tot Paris.
Villemessant dirigia en 1848 un periódich reaccionari
titulat Le Lampion y anava a menjar en un fonditxo
hont feyan cap los més furibundos demagogos y reac-
cionaris d' aquella epoca; dividits naturalment en dos
grupos, ocupaban dugas salas immediatas separadas
per una porta.
Un dia en que Le Lampion havia estat més violent
que d' ordinari, a mitj dinar, entra en la sala de 'ls
llegendaristas un roig de gran estatura y molt conegut
per sa forsa hercúlea. Demana al mossó Le Lampion
del dia y al devant de tothom se 'l va passar per hont
no cal dir. Tothom se va veure la fonda en pes saltant
per la finestra.
—Villemessant, vá cridar, ya veyeu lo servey que
'm fá 'l vostre diari. ¿Qué teniu que dir?
L' interpelat aixecantse lentament l' hi respongué:
—Tinch que dir que per una vegada que demostréu
llimpiesa, vos hi feu veure massa.
Una gran riallada va ressonar en las dos salas y 'l
dinar s' acabá ab la major tranquilitat.
Aquell vespre mateix per tot Paris no circulava més
qu' aquesta anecdota y tothom sabia qui era Villemes-
sant.

Un banquer tronat tenia un nen qu' estudiava gra-
mática castellana.
Estava preocupat lo banquer, y a punt de declarar-se
en quiebra, mentres lo noy estudiava la llió, sense
preocuparse de res mes, y deya:
—Poseer es verbo activo.
—No fill meu, digué 'l banquer: poseer es verbo PA-
SIVO.

A un individu de una societat de beneficencia se l'
hi presenta un fulano dihentli:
—Vinch a oferirme a vosté. Jo puch portarli primera
materia.
—¿Quina primera materia?
—Escolti, ¿no 's dedican a fer caritat? Donchs jo
soch corredor..... de pobres.

Contavan las distraccions de un fulano y un amich
sèu deya:
—Mira si n' es de distret, que un dia anant al tran-
via volia mocarse, y en compte de treure 's lo mocador,
vá treure 'l de la butxaca del seu vehi de la dreta, y en
lloch de mocarse ell, vá mocá 'l nás del seu vehi de l'
esquerra.

A la Borsa:
—Aquests valors no son pas massa católichs, div un
comprador.
Y respon un corredor:
—Bueno, home, ja 'ls convertirém.

Una frase de Alejandro Dumas:
Un vell que 's casa ab una dona jova déu esperarsho
tot. En cambi la jova que 's casi ab un vell no déu es-
perarse res.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Una lletra es ma primera;
la segona també n' es
y si buscas la tercera
veurás son lletres las tres.
D' esta xarada 'l total
als católichs no 'ls agrada
puig juren qu' es condemnada
la persona que 's diu tal.

J. PATARRAM.

II.
Avuy manava un pagés
lo matxo que t' 'l Eudalt;
llavoras jo l' he total
y he notat que hu al revés
segona, lo qu' es un mal.

PAU SALA.

MUDANSA.

Aquest matí prenent tot
a las tot com cada dia
en tot ma tot sapigué
que la tos ja 'm passaria.

GARNETLO LLAPISÓS.

ENDEVINALLA.

Sens tenir cap cama ballo
pero 'm tenen de lligar;
si alguna vegada fallo
es que no 'm sabs manejar.

NAIRAM.

CONVERSA.

—Hola! Maria, d' ahont vens?
—Vinch de casa la modista,
—Sabs qu' ha arribat lo meu costi?
—¿Lo jermá de la Olimpia?
—No, dona, 'l de la Pepeta.
—Y que t' ha portat?
—Un... endevinau que tú y jo hem dit.

M. T. de REUS.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....
.....
.....
.....
.....

Substituir los punts ab lletres que llegidas vertical y hori-
sontalment digan: la 1.ª ratlla lo que dona mal de caps a qui
l' té; la 2.ª lo que tenen las poesias dels Jochs Florals; la
3.ª una dignitat turca y la 4.ª lo que t' un geperut.

ISIDRO ROSQUÉ.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.....
.....
.....
.....
.....

Substituir los pichs ab números que sumats vertical, ho-
riosntal y diagonalment donguin una suma igual a 29.

FRA DIAVOLO.

GEROGLIFICH.

XII		XII
N		I
F	A	N
I		A

PAU XOLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—Catarina.
- IDEM 2.ª.—Consulta.
- MUDANSA.—Juny, Lluny, Puny.
- ENDAVINALLA.—Petaca.
- LOGOGRIFO NUMERICH.—Marsella
Sallera
Rallas
Llam
Sera
Ma
E.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—4 3 6 1 5
3 5 1 4 6
1 6 3 5 4
5 1 4 6 3
6 4 5 3 1
- TRENCA-CAPS COMPOST.—Allis y Salt.
- GEROGLIFICH.—Tan com hi haurá donas hi haurá capellans.

FILOSOFÍA DE CANTONADA.

—A Espanya no hi han més que dos homes prou honrats per posarhi al frente: yo..... y l' oncle que al cel siga.